

Havlovice

Kraj: Královéhradecký

Správní obvod: Trutnov

Nadmořská výška: 327 m n. m.

Počet obyvatel: 996

Adresa URL: www.havlovice.cz

Okres: Trutnov

GPS souřadnice: 50.487528N, 16.029323E

První pís. zmínka: 1516 (508 let)

PSČ: 542 38

Památky a zajímavosti Havlovice

Ke zdejším pamětihodnostem patří zvonička, zřícenina hradu Vízmburk, zvonice, socha sv. Jana Nepomuckého, Součkův statek, Hejtnův statek, vodní mlýn a mandl, pomník Ladislava Vika a pomník obětem 1. a 2. světové války.

Hrad Vízmburk - počátky osídlení severovýchodních Čech jsou zřejmě spjaté s knížetem Břetislavem I. (1035-1055). Za jeho vlády vznikla v Čechách a na Moravě síť správních hradisek. Mnohá z nich byla zřejmě založena úplně nově. Mezi ně snad patřila i Jaroměř, nesoucí jméno Břetislavova strýce (či stejnojmenného syna) Jaromíra a další. Osídlení však stále nevycházelo za hranice příznivých poloh. Tam se odvážilo až ve 13. století. V 60. letech pronikli čeští kolonisté s podporou moravských pánů ze Švábenic a zderazských křižovníků Božího hrobu na Trutnovsko. Vznikl Trutnov. Začali sem pronikat také osadníci ze Slezska, kteří stáli u zrodu města Hostinného, či Bolkova. Vlastní Vízmburk založil pan Tas, nebo snad už jeho otec, pan Petr ze Skalice. Pocházel z významného rodu pánu erbu třmene, který držel purkrabství, t.j. správu v Kladsku, i jinde už ve 12. století. Jednalo se o poměrně velké panství. Jeho nejvýznamnější a nejbohatší součástí bylo asi městečko Úpice. Dále pod Vízmburk patřily vsi Bohuslavice, Rubínov, Suchovršice, Radeč, Studenec, Kyje, Brusnice, Maršov, Libňatov, Havlovice, Slatina, Boušín, Rtyně, Bohdašín, Batňovice, Zálesí, Svatoňovice, Petrovice, Sedloňov a Žaltmaň s tvrzí. Kdo ale byl pan Tas? Je nepochybné, že budil pozornost nesrovnatelně větší, než další pánové na Vízmburku. Zmiňují se o něm nejen Dalimil, ale i zbraslavský kronikář Konrád. Z jejich poznámek vyplývá, že Tas rozhodně nebyl nevýznamnou postavou a že zastával v době, kdy měl být zavražděn (1304), poměrně významný úřad královského podkomořího, t.j. správce měst, panovníckých klášterů a královských panství. Také se měl účastnit odboje proti Braniborům. Jenže jinak o něm víme pouze z jedné královské listiny z roku 1289, z čehož by se spíše mělo usuzovat, že se ke dvoru dostal až poměrně pozdě. Stoupal za to poměrně rychle nahoru, neboť v následujících letech patřil k čelným představitelům Václava II. v Polsku, kde zastával starostenské úřady. Dědicem otcovského jmění se stal jeho syn Jaroš, který zdědil po otci prudkou a násilnickou povahu, a tak na něj záhy přšely stížnosti klášterů až do Říma. Jaroš se totiž podílel spolu se svými sousedy na útisku statků zderazského kláštera, které ležely v okolí. Uvažuje se proto, že nakonec byl nucen hrad s panstvím prodat. Pak vystřídal hrad patrně několik majitelů, až se jeho majiteli stali roku 1330 páni z Dubé. Od roku 1420 byl pánem Vízmburku Jiří z Dubé. Ten se zařadil k významným představitelům sirotčí šlechty, což mu vyneslo nevídanou pozornost ze strany slezských sousedů, kteří se mstili za husitské výpady. Hrad přežil sice husitskou revoluci, ale jeho okolí bylo několikrát vyplněno slezskými oddíly. A byla to právě slezská knížata a měšťané z Lužice a Slezska, kteří nakonec rozhodli o osudu hradu. Stalo se to ovšem

trochu netradiční cestou: místo vojenské výpravy prostě Vízmburk a některé další hrady v okolí vykoupili a po dohodě s majiteli pobořili. Tak se roku 1447 skončila historie hradu Vízmburka. A zanedlouho vyhasl i rod, který jej tak dlouho držel.

